

המביא גם פרק ראשון גימין

ת.

עין משפט
נר מצוה

לב א מיי פ"ו מנהל
 גירוזים הלכתי י:
לב ב מיי פ"ח מנהל
 תרומות הלכתי י:
ג ג מיי ש"ס מנהל
 גירוזים הלכתי י:
לד ד מיי פ"ח מנהל
 עבדים הלכתי י: סג
 עשין שן טו"ז"ע י"ד י:
 רמז עקיף פ:
לה ה מיי פ"ח מנהל
 תומות מנהל י:
לו ו מיי פ"ח מנהל
 גירוזים הלכתי י: פ"א
 תרומות מנהל י: ח
לז ז מיי פ"ח מנהל
 תרומות מנהל י: דה"ל
 ט:
לח ח מיי פ"ח מנהל
 תומות מנהל י:

תורה אור השלם

1. וגבול ים והיה לכם
הים הגדול וגבול זה
יהיה לכם גבול ים:
במדבר לד ו

בל ששופע יוודר מזורי אמנון. פי בקונטרס מטורי אמנון ולפיס
דהיינו לזד דרוס ארץ ישראל ולחוך לזד פזון חוזה לארץ וקשה
לר"י דא"כ אמאי נקט רבי יהודה קפלוריא הוה ליה למימר רואין
כחילו חוט מתוח מטורי אמנון עד אוקיינוס^א כיון דתנא קמא נמי לציין

וערעה לר"י דטורי אמנון משפעת
ויורד לגד מזרח ולגד מערב וחודו
של הר הוא הגבול מערבי של ארץ
ישראל והנסין צמים רואין כאילו
חוט מתוח מטורי אמנון כלומר מחודו
של הר עד נחל מנרים וקפולורא
לרבי יהודה אמי לזין נסין שצנפון
א"י ונרעה שהכתוב דוחקו לרש"י
לפרש כן דכתיב וזה יהיה לכם גבול
פסון מן הים הגדול תתאו לכם הר
הסר^ה ומתרגמינן זה ההר טורי אמנון
אלתה כתבון דא לזין גבול צפוני
ומיהו יכול להיות שההר מקוע צדקין
צפונית מערבית אבל משפע ויורד
לגד מזרח: **רבי** יהודה אומר ב"ר
שבנגד ארץ ישראל ב"ר^א שאל רבנו
פטר לר"ת דבזמן הזה היה להתחייב
לר"י יהודה במשע^ר שאלו במערה
של ארץ ישראל והשבי דלא קיימא
לן כרבי יהודה אבל קשה וי ר"י
יהודה היה מכיר בכל ארץ ישראל
שעד לאוקיינוס שכולם היו בקיאיין
לשמה או שעדים מנזיין לקיימם שאין
צריך לומר צפני נכתב לכן י"ל דלא
כצוה הכל עולי צבא^ל אי נמי דפירש
צוקונטסרס דלי שנגד ארץ ישראל
היינו כל הים שנגד ארץ ישראל
דלא איירי ביצשה שעד לאוקיינוס
אלא צנסין צבים הגדול דווקא
דכתיב (יהושע א) עד ים הגדול
מצוא השמש יהיה גבולכם וכתיב
(שמות כג) ופשי את גבולך מים סוף
ועד ים פלשתיים וממדבר עד הנהר
פירוש ים סוף לגד דרום ים פלשתיים
לגד מערב מדבר למוצח נהר פרס
לגד צפון ועוד י"ל שיהי יודע שהיו
כולם צוקיין לשמה לפי שהיה ידוע
לכל עם דרבי ישראל וצדקה וצדקה
במנהגם

והאִיִּךְ לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל עַד סוֹף הָעוֹלָם כְּדֹאמְרֵינוּ בְּסוֹף מִנּוּחַ
(דף קי.) מֵאֹרֶךְ כְּלָפִי מֵעֶרֶב וּמִקְרִיבֵינוּ כְּלָפִי מִזֶּרֶחַ אֵין מִכִּירִין לֹא
יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲזִיחָם שְׁנֵים־עָשָׂר: **הַמּוֹכֵר עֲבָדָיו אֲסוּרִיא מְהֵרָה.**
אֵין לומר דְּגַבֵּי פְשִׁיעוֹת לֹדֵי דְהוּ כְּמוֹתָה לֹאֲרֵךְ כְּדִמְנִי בְּסִמּוֹן
וְיִצְבֵּעַד מִיבְעִילָהּ דְּלֹא דֹאס כִּן^א הִיוּ בְּצִדְתָם אִפְּסָה מִמֶּה דְּפִשְׁטָא לִיה
(שִׁלָּה) חֵייל בְּרֵי אֲזַס^ב: **בְּשִׁלָּשָׁה דְּרָבִים שְׁוֹתֵיהּ סוּרִיא בּוֹ.**^א נִקְטַס
לְשִׁלָּשָׁה לְשׁוֹן זִכְרֵי אֲעִי^א. דְּהוּ לְשׁוֹן נִקְבֵּה מִשּׁוֹס דְּעִזְדָּ וְזִמְנָה וְזִמְנָה
לְשׁוֹן זִכְרֵי: **בִּיבּוּשׁ יִחִיד.** פִּי בְּקוֹנֵט^א שָׁלָה הִיוּ לִשְׁם כָּל יִשְׂרָאֵל
בִּיחִיד כְּמוֹ בְּצִיבּוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ וּבְצִשׁוֹה לְלוֹכֵךְ כּוֹלֵם אֲזַל דּוֹד לֹא כִבֵּשׁ
אֲחֵלָה לְלוֹרְכוֹ אֲזַל בְּסַפְרֵי מִפְרָשׁ טַעַם אַחֵר בְּסוֹף פִּרְשֵׁת וְהִיא עֲקֵב (יֵא דֵי)
דְּמִשְׁמַע לִפִּי שָׁלָה הִיא^א עֲדִין כָּל אִי^א בְּכוֹשָׁה^א כְּדֹאמְרֵי הַתָּם^א סִמּוֹן
לְפִלְטוּרָא שֶׁלֹּךְ לֹא הוֹרֶשֶׁת פִּירוּשׁ יִצּוּשׁ שְׁהִיא סִמּוֹן לִירוּשָׁלַם וְאַתָּה
הוֹלֵךְ וְכוֹשׁ אֲזַל נְהִירִים וְאִרְסֵי צוּבָה^א אֲזַל אַחֵר שְׁכַל אִי^א בְּכוֹשָׁה
דְּהִישׁ הַתָּם מִדְּרָבִים (בְּדִרְסֵי אֵי) כָּל מִקּוֹס אֲחֵר שֶׁלֹּךְ בְּרִינְתָה גִּרְלָס
(וְגו') שְׁכַל מֶה שְׁהִיוּ כּוֹבֵשִׁים מִחוּל^א הִיא הַדָּשׁ וְאִפְּלוֹ יִחִיד^א:

בשדה
היא דאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל ואידך
א' שפת הים הוא הגבול ואפי' במקום שהוא מתפשט וכנס לתוך
ס' סוריא. היא ארס נובה וכבשה דוד והוסיפה על ארץ ישראל:
ך יא' לחירות דקנסין ללוקח משום דעבד שיך במנות ואסור
מעבדו: לגיטין א'ין. משום דבקיפין לשמה או שכיח לקיימו':
ואף על גב דצבירא ליה להאי תנא כיבוש יחיד שמה כיבוש
א'ן. לארץ ישראל כמביא ו' בחומה לארץ דלא שכיח שיירמא:
בארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

העשויה לברות. כלומר מפני שהיא מהלכת כל עשה: **דלא מפסיק**
אוריא. בין ספינה לארץ אין שום איור ומימא כארעא סמיכתא
דמו: **רב נחמן בר יצחק אמר.** הנך מתנייתא דהמציא גט אי
בנהרות דא"י: **כוני עלמא לא פליגי.** דכאדך ישראל יניהו ואע"ג דאין
ספינה גוששת דטעמא דגט לא משום
יניקה מן הקרקע הוא כמעשר
וכשציעית הילכך לא שנה נהר ולא
שנה יבשה: **כי פליגי זיס הגדול**
שהוא תחום מערבו של ארץ ישראל
ופליגי תנאי איכא לתנא דלמא שפת
הנח הוא גדול וזו נהרה לאי אפי

היה זהו גבול צדקתו ופניו
הוא ואילו לאמר יס גופיה מארץ
ישראל: ונחשו לארץ. מקצוע פסוניה
מעבדות של ארץ ישראל הר ההר
ובתרגום ירושלמי מתרגם הר ההר
טורי אמונן וכתיב (במדבר לז) זה יהיה
לכם גבול כפון מן הים הגדול תמא
לכם זה ההר ש"מ הר ההר תקוע
הוא וההר גבול פסוניה לארץ ישראל
יהיה וסתם הים משופעים ים וס
שפיפועו רחב כמהלך יום או יומים
וקאמר תנא מהיכן היא הארץ מרגל
ההר או מראשו: כל שפוע ויורד
מטורי אמונן ולפנים. ללד ארץ
ישראל דהיינו ללד דרום היו ארץ
ישראל דגובה ההר הוא הגבול:
מטורי אמונן ולחון. ללד כפון חוזה
לארץ: והנסין שנים. איי הים
שצמערד רואין אותן כו': נחל מצרים.
הוא תחום ארץ ישראל במקצוע
מעבדות דרומית ומחוצר לים הגדול
דכתיב בגבול נגב (סס) ונסב הגבול
מעמון נחלה מצרים והיו תולדותיו
הים: נמאלת פני ישראל צויה
ההר לנחל מצרים זה ממעבדות פסוניה
זה מדרומית מעבדות והים צמערד
יש מקום שהים נכנס לתוך ארץ
ישראל מהלך ימים רבים צין הר ההר
לנחל מצרים ובאותה כניסה יש נסין
והן מתפשטין למערב לתוך הים חון
מצין מקצועות תחומי ארץ ישראל
שהן הר ההר ונחל מצרים הלך
רואין כאילו חוט מתוח מסוף הר

ההר צמערצו עד נחל מזרים שהרי כל מה שצמח מקטועות הלל
 ארץ ישראל היא ומן החוט ולפנים כו': ר' יהודה אומר. כל היס
 שכנגד אור של ארץ ישראל ואפי' עד אוקיינוס למערב שהוא בסוף
 העולם הרי הוא כא"י שנאמר (סו) ים הגדול וגבול האי וגבול קרל
 ימיאל הוא למימר דאף רוחב היס בכלל התחום: והנסיין שצדדין
 כו'. כלומר ואם יש לנו לחלק בנסיין לן ללד מערב יש חלקו אלל
 ללד צפון וללד דרום שיש נסין בים מתפצטין לאורך הרי לצפון
 ולדרום עד שגמיעין ומשכין חוק מנגד א"י וסם ראינן למחוט
 החוט ממזרח למערב ולהצדיל מה שכנגד אור א"י ומה שכנגד אור
 חוזה לארץ: ורואין כאילו חוט מסוח מקפולריא. עיר היושבת
 בחודו של הר ההר בראש גבהו שהוא תחום כפוני: ועד ים
 אוקיינוס. שהוא בסוף העולם למערב ומחל מזרים עד ים
 אוקיינוס: מן החוט ולפנים. ללד חצירו דהיינו לפנים כלומר בין
 שני החומין הוו הנסיין ש' ישראל. והוא הדין למיין ונקט שמוס
 הורשין ורורשין בים וחיצין במעשר ושביעית. והסן מרתי מתנייתא
 לדעיל פליגי שכתב הגט בים הגדול להלן מחוט התחום ממזרח
 אמנון עד נחל מזרים מאן דאמר כמציא בצרך ישראל רבי יהודה
 כרבנן: מיבצי להו לנסיין. דמן החוט ולפנים ללד מזרחי (סו) ללח ת
 צין שני מקטועות התחומין: לא צריכי קרל. כיון שצמח התחומין
 כמזכר בחוזה לארץ. ותמן לקמן (דף מג:) המזכר עבדו לחוזה ל
 ללאת מארץ לחוזה לארץ. סוריא לצפונה של ארץ ישראל נהלי
 לעצדים לא. ללחו מארץ ישראל היא: עברה טמא. שגור עליה
 כדקמתי חייבת במעשר אפילו הכי גזור עליה: והנציא גט מס
 והרואה לניגס לה בטורה נכנס. מה שאין

מסורת הש"ס

(א) [ומספכת פ"צ דמרות]
הייא ומספכת חלה פ"צ
ה"ע, (ב) [ומספכת כלים
ז"ק פ"א] (ג) [ומלה
פ"ד מ"א], (ד) [ועל ג']
(ה) [ונאקולטו ליתא דך וגם
מברוט וינמ' וירושלמי
ליתא דך ע"ש וע' גרסת
הערך בערך מנחם]
(ו) [דברי המוס' ממה עין
רש קדושך, ועי' מהש"א,
ז' ש"ך ע"ב] (ז) [וע"ש
מספת ג' ח' כה. ד"ה
כ"ב],

גליון הש"ס

גמ' ת"ר בשלשה. ע' ע"ן
דף כא ע"א תוס' ד"ה
קסבר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מיבעי להו
לנסין וכו' ללד מזורחי ארץ
ישראל הוא ללא תימא:
(ב) ד"ה והמביא וכו'
כמביא מחוצה לארץ:

מוסף תוספות

א. כמו ת"ק.
היהו' מבורך וכל ששופע
הדורו מבורך ואמנם ולפעם
הדינו דוד מודה וה'
ארי ישראל, ומטרא'
לחזון הדינו דוד מערב
הו' חז"ל. מוס' היל"ס.
ג. ואפי' בעד אקויוס
כדמוכה. מוס' היל"ס.
ד. ובשביעית. מוס'
היל"ס.
ה. שאנו
מתפללים כבוד מרוד. מוס'
היל"ס.
ו. "כדמרי"
הרבה רכוס כבשנו עליו
מצרים וכו'. מוס' היל"ס.
ז. ערפא' לחון לענין
עבדים מלענין גיטין. מוס'
היל"ס.
ח. ערפא' כבו
לענין גיטין מלענין
עבדים. מוס' היל"ס.
ט. לא היה לו רשות
לכבד חוצה לארץ. מוס'
היל"ס.
י. ע"ז. לא היה לו רשות.
י"א. שכבש דוד את ארם
היהו' וארם צבא אמר לו
הקב"ה. מוס' ע"ז. לא
גיטין ומומן' היל"ס.
י"ב. עתה תגל' את הספר.
י"א. ומכאן
לבריתנו
בסורא שקרון אותה
כבוש יחיד העמעץ כי
היהו' ארץ חוצה גיטין וששו
שלא אשא אדוריוס
ולא מלון במנהרין. ומנין
ע"ז. ע"ז. ע"ז. ע"ז. ע"ז.